

Olive Kitteridge

★★★★★

Elizabeth Strout

Edicions de 1984 / El Aleph
377 / 328 pàg. 20 €

Alguns escriptors tenen un talent especial per captar l'atmosfera intimista que caracteritza els moments importants de la vida, aquells que, sovint de manera

imprevista, marquen un abans i un després en l'existència dels individus. Això és el que fa la nord-americana Elizabeth Strout a *Olive Kitteridge*, obra guardonada amb el premi Pulitzer 2009 a la millor novel·la.

El nexa comú del conjunt d'històries independents que formen aquesta obra coral és la figura de l'Olive, una mestra d'escola jubilada que viu amb el seu marit en una petita població costanera de l'estat de Maine. Un lloc on, com passa a tot arreu, les aparences són només la part visible d'un microcosmos humà que l'autora radiografia a través d'una sèrie d'episodis en què els fets del present remetien inevitablement als records del passat. Sense caure mai en un sentimentalisme ensucrat, Strout ens

converteix en testimonis privilegiats de la vida de l'Olive Kitteridge i de la d'altres habitants d'aquesta població amb els qui es relaciona, o simplement es creua, al llarg de la novel·la. Així, descobrim les històries d'amor que no es van consumir mai i que podrien haver canviat el destí dels seus protagonistes, l'intima desil·lusió dels pares pel desafecte dels fills quan s'independentzen, les disputes familiars, la difícil convivència amb la soledat quan desapareixen els éssers estimats i també la necessitat d'esgotar la vida fins a la darrera alenada.

I és que una de les singularitats d'aquesta novel·la agredolça és el lúcid vitalisme de les persones grans que hi apareixen, autosuficients i encara prou joves per estimar i gaudir amb plenitud de la vida. Com la mateixa Olive, qui, al final de la novel·la, ja vidua, sent renéixer dins seu la il·lusió per viure quan se li presenta la possibilitat d'un amor tardorenc.

Ambientada a l'Amèrica de l'encara recent era Bush, *Olive Kitteridge* demostra que els sentiments són els que guien els comportaments de les persones i que, malgrat les cicatrius emocionals que deixa la vida, cal tirar endavant sempre. Encara que sigui amb un inevitable regust de malenconia. —*Carles Valbuena*